

REGERINGSRÄTTEN

RÄTTSFALL

Registrerings- och stämpelavgifter vid förvärv av fartyg.

Besvär av TI angående fiskaren N:s inkomsttaxering år 1952. — Vid beräkning av underskott å fiskerirörelse vägrade TN ett med 595 kr. yrkat avdrag för registrerings- och stämpelavgifter, som N. måst erlägga i samband med förvärv av en fiskebåt; men inräknade i stället dessa utgifter i båtens anskaffningsvärde, varå värdeminskningssavdrag medgavs. Hos PN framhöll N., att avgifterna ifråga såsom hänförliga till förvärv av fiskebåten var en utgift i rörelsen. KR biföll N:s talan. Hos RR hävdade TI, att ifrågavarande kostnad för stämpel och registrering av

fartyg borde bedömas på samma sätt som kostnaden för lagfartsstämpel vid fastighetsförvärv och följaktligen hänföras till tillgångens anskaffningskostnad. RR fastställde KR:s utslag. (RR:s utslag den 3/12 1958.)

Anm.: Ifrågavarande avgifter torde ha jämförts med sådana speciella för rörelse utgående skatter eller avgifter till det allmänna som väses i punkt 9 anvisningarna till 29 § KL.

Värde å ideell förenings eller samfunds egna lokaler.

Samfundet Svenska Frälsningsarmén angående eftertaxering för åren 1948—1951. — Samfundet ägde fastigheter å

slutad utredning? Tidigare har fastslagits att ett högsta belopp icke kan godkännas ens som "beloppsmässig ram". Skall kravet på beloppsangivelsen ha någon förnuftig mening måste beloppet ligga mycket nära det belopp TI kommer att stanna för vid sitt slutliga ställningstagande, vilket å andra sidan måste vara underbyggt och stå i överensstämmelse med grunden för yrkandet. Befinnes dessa krav böra upprätthållas torde berättigad anledning saknas för TI att underlåta att angiva grunden för sin besvärstalan. Med beaktande av den korta tid som kvarstår för

PN:s ordinarie arbete efter utgången av tiden för besvärs anförande från TI:s sida kommer man fram till att den klyvning i beloppsmässig ram och grund för yrkande varom man diskuterade i förarbetena saknar reelt underlag om principerna för ett förvaltningsförfarande skall upprätthållas och rimliga hänsyn tagas till faktiska förhållanden sådana som de tidigare angivna och vidare icke minst till att erforderlig tid skall stå PN:s ordförande och ledamöter till buds för fullgörande av deras grannliga uppgift.

D. H.

flera orter i landet, där samfundet genom kårer bedrev sin verksamhet. Fastigheterna hade vid fastighetstaxeringen upptagits med vissa värden dels i den skattepliktiga längden och dels i den skattefria längden. I fastigheterna fanns inrymda uthyrda lägenheter och till anställd personal hyresfritt upplåtna lägenheter även som av samfundet disponerade gudstjänstlokaler för kårerna, samlingslokaler för kårernas ungdomsföreningar, expeditiionslokaler, ”kaffekök” och sommarhem. Samfundet beskattades för beräknade hyresvärden å de hyresfritt upplåtna lägenheterna och å de av samfundet för annat ändamål än för gudstjänst nyttjade lokalerna. Samfundet hade bl. a. invänt, att även samlingslokaler och av ungdomsföreningarna nyttjade lokaler finge anses användas för den religiösa verksamheten. (RR:s utslag den 2/12 1958.)

Arvode till skattekonsult.

Besvär av TI angående P. E:s sons Byggnads- & Fastighets AB:s inkomsttaxering år 1951. — Bolaget som bedrev fastighetsförsäljning erhöll vid beräkning av rörelseinkomsten avdrag med 450 kr. för konsultationsarvode till skattekonsult. TI invände att avdrag inte borde medgivas, då den anlidade konsulenten enbart sysslade med konsultationer i skattefrågor. Bolaget genmälde, att konsulten ej sysslade med upprättandet av deklaration utan biträtt med råd i bolagets ekonomiska angelägenheter, vid vilka även skatterättsliga synpunkter beaktats. RR: ej ändring. (RR:s utslag den 22/5 1958.)

Extraordinär besvärsmått enligt 1956 års taxeringsförordning.

Besvär av dekoratören R. angående inkomsttaxering år 1954. — R., som trots

anmaning icke avlämnat självdeklaration, taxerades av TN för en till 25.000 kr uppskattad inkomst av rörelse. Av R. hos PN anförda besvär upptogs icke till prövning, enär R. icke fört talan inom föreskriven tid samt han icke visat att han ägt besvärsmått enligt 123 § 1928 års taxeringsförordning. Även KR, varest R. med stöd av en dit ingiven deklaration yrkade att bli taxerad för 6.137 kr., fann besvaren icke kunna upptagas till prövning. I besvär till RR, inkomna i mars 1958, anförde R., att han under 1954 varit mycket deprimerad av motgångar i affärer och sjukdom i familjen och att han därför inte orkat fullgöra sin deklartionskyldighet eller bevaka sina intressen. RR, som fann KR:s utslag lagligen grundat, yttrade: Genom den taxering, som åsatts R. till följd av underlåtenhet att avlämna självdeklaration, får — med hänsyn till av R. i målet lämnade uppgifter, vilka av TI lämnats obestridda — R. antagas hava blivit taxerad till väsentligt högre belopp än som svarar mot hans inkomst under beskattningsåret. R. har tillika andragit sådana omständigheter, att det må anses såsom ursäktligt att han icke i annan ordning åberopat de numera lämnade uppgifterna till vinnande av riktig taxering. På grund härav och då besvaren inkommit efter den 31/12 1957 finner RR jämlikt 100 § första st. vid 6) och andra st. 1956 års taxeringsförordning samt övergångsbestämmelserna till samma förordning R:s talan skola upptagas till prövning. (Vid det förhållandet att ytterligare utredning kunde erfordras för bestämmande av den till beloppet riktiga taxeringen och sådan utredning lämpligen borde äga rum genom PN:s försorg, återförvisades målet till PN.) (RR:s utslag den 8/1 1959.)